

handling skulle trække ud. Man kunne simpelt hen sige, at når folk har været et eller andet antal år i Danmark, kan de få varigt ophold. Det var en mulighed, som Kristeligt Folkeparti eventuelt kunne arbejde videre med.

Til sidst vil jeg sige, at det dér med at ophæve retten til familiesammenføring med forældre over 60 år er noget, der rammer en meget lille gruppe. I 1996 var det under 200 forældre over 60 år, der kom til Danmark, i 1997 var det endda endnu mere under 200.

Hvad er grunden til, at man kaster sig over et så ligegyldigt problem, der rammer så få, men betyder så meget for de få, det rammer?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Det allersidste, hr. Søren Søndergaard var inde på om familiesammenføring med forældre over 60 år, har hr. Søren Søndergaard fuldstændig ret i er et absolut marginalt problem. Heri er jeg 100 pct. enig.

Det kan der så være mange ting, der er, når man laver en samlet integrationslov, men nu, hvor vi har alle boldene oppe i luften og vurderer de forskellige aspekter, synes vi ikke, indvandrere skal have et retskrav på familiesammenføring med forældre over 60 år. Men det er rigtigt, at problemet, hvad antallet angår, er marginalt.

Vi forholder os sådan set heller ikke til, hvor mange det drejer sig om, vi forholder os til, om det er ret og rimeligt, at man har muligheden, og det synes vi sådan set ikke det er.

Hvornår man skal kunne få permanent opholdstilladelse, om det f.eks. skal beregnes fra den dag, en flygtning rejser ind i Danmark og beder om asyl, synes jeg da bestemt er en overvejelse værd. Når vi siger 5 år, er vores udgangspunkt, hvor lang tid der kan gå, før man kan sige, at nu er det uanstændigt at holde folk i uvished længere.

Det er ikke, fordi vi synes, at folk skal holdes hen i uvished længst muligt, tværtimod er det ud fra en eller anden anstændighedsbetragtning, at vi havner på 5 år, og i forhold til det, jeg sagde tidligere om de flygtninge, som har haft en lang asylbehandlingstid på op til 2 år, er det klart, at der skal være en dispensationsmulighed.

Det synes jeg er værd at diskutere, således som hr. Søndergaard var inde på.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Det er under debatten her i salen specielt fra SF's side blevet sagt, at lovforslagene ikke i tilstrækkelig grad eller måske slet ikke tager hensyn til det grundige arbejde, som Integrationsudvalget udførte fra 1995 til 1997.

Jeg er ikke enig i den vurdering. Det er korrekt, at ikke alle udvalgets forslag og anbefalinger, som fremgår af integrationsbetænkningen fra maj 1997, er udmøntet i det foreliggende lovforslag, men det er helt klart, at en lang række af udvalgets grundlæggende tanker og ideer er kommet direkte til udtryk enten i lovforslagenes bestemmelser eller i bemærkningerne.

Jeg skal i den forbindelse særligt fremhæve, at lovforslagets formålsbestemmelse og en række principper i dets hovedelementer nøje svarer til formålsbestemmelserne i Integrationsudvalgets udkast til en integrationslov. Integrationslovforslaget udvider jo den personkreds, som skal tilbydes en integrationsindsats, til også at omfatte familiesammenførte m.v. Det falder også fint i tråd med Integrationsudvalgets tanker.

Endvidere er lovforslagets grundprincip om nødvendigheden af en samlet integrationsindsats, som skal komme til udtryk i en individuel handlingsplan, fuldt ud i overensstemmelse med det, som udvalget foreslog. På visse punkter er integrationsforslaget, som jeg har fremsat her, mere vidtgående end forslaget fra udvalget. Jeg skal her især pege på varigheden af introduktionsprogrammet, som af udvalget blev foreslået til 18 måneder, og som bekendt er der her i lovforslaget tale om en periode på 3 år.

Fru Birthe Rønn Hornbech kritiserer udlændingelovforslaget for, at der indføres et nyt opholdsgrundlag.

Jeg går ud fra, at fru Birthe Rønn Hornbech sigter til den ændrede affattelse af § 9, stk. 2, nr. 4, men den foreslåede ændrede opfattelse af bestemmelserne er ikke en ny opholdsregel. Der gives også i dag opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer. Det nye forslag skal i hvert fald alene slå fast, at der først kan meddeles opholdstilladelse, når udsendelse ikke har været mulig i mindst 1 år. Jeg mener også, at vi tidligere over for fru Birthe Rønn Hornbech har understreget dette punkt.

Så er der en række ordførere, der – og det begyndte fru Birthe Rønn Hornbech også med – taler om tvang i forbindelse med forslaget om førstegangs boligplacering af flygtninge. Fru Birthe Rønn Hornbech mente ligefrem, at